

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2010, č. j. 1112/10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2011, č. j. 10 A 184/2010 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Návrh na přikázání žaloby místně příslušnému správnímu soudu **se odmítá**.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce se podáním ze dne 14. 5. 2010 adresovaným Krajskému soudu v Brně domáhal přezkumu rozhodnutí žalované České advokátní komory ze dne 28. 4. 2010, č. j. 1112/10, kterým byl žalobci určen JUDr. Vladimír Hudek, advokát, z důvodů stanovených v ustanovení § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“).

Krajský soud v Brně rozhodl usnesením ze dne 24. 5. 2010, č. j. 30 A 48/2010 - 7, kterým žalobu ze dne 14. 5. 2010 postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému.

Městský soud v Praze žalobce vyzval usnesením ze dne 27. 10. 2010, č. j. 10 A 184/2010 - 13, k zaplacení soudního poplatku ve výši 2000 Kč ve lhůtě 10 dnů od doručení předmětného usnesení. Městský soud v Praze žalobce poučil o tom, že může požádat o osvobození od soudních poplatků podle ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), zároveň žalobci zaslal formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků".

Žalobce na výzvu soudu reagoval Prohlášením o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků ze dne 23. 11. 2010, ve kterém uvedl, že není zaměstnán ze zdravotních důvodů a že nemá příjem z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr ani z podnikání a z jiné samostatně výdělečné činnosti, jakož i příjmy z hmotného a sociálního zabezpečení. V Prohlášení v bodu X. Jiné uvedl, že pobírá hmotnou podporu dle zákona č. 111/2006 Sb., *„přiznané II 11 a X. navíc doloženo listinami u správy soudu (Spr 362/10) a níže"*. Žalobce prohlásil, že uvedené údaje jsou pravdivé a že nezamlčel žádné okolnosti, které by mohly mít vliv na rozhodování soudu o osvobození od soudních poplatků, o které výslovně žádá. Součástí prohlášení je ústřižek Poštovní poukázky typu B, podle níž žalobce dostal dne 20. 10. 2010 dávku ve výši 6026 Kč. Součástí spisu je dále podání žalobce ze dne 10. 1. 2011 označené jako Spr 362/10 (podle označení přidělené Městským soudem v Praze se jedná o Spr 229/2011) obsahující potvrzení o poskytnutí výše uvedených dávek pomoci v hmotné nouzi - příspěvku na živobytí a doplatku na bydlení.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 23. 3. 2011, č. j. 10 A 184/2010 - 19, zamítl žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků. V odůvodnění uvedl, že žalobce byl v řízeních před městským soudem opakovaně osvobozován od soudních poplatků pro jeho nemajetnost, o které nepochybuje soud ani v předmětném případě. Městský soud v Praze je však toho názoru, že existuje jiný důvod pro nepřiznání osvobození od soudních poplatků, neboť žalobce institut osvobození od soudních poplatků zneužívá k další účelové aktivitě před správními soudy a Ústavním soudem, která nesvědčí o snaze žalobce o vyřešení sporné věci nebo o tom, že by žalobce vzal na vědomí předcházející rozhodnutí soudů v obdobných věcech, čímž je jeho následná aktivita předem odsouzena k nezdaru. Městský soud v Praze u žalobce eviduje 111 žalob (77 nevyřízených), v naprosté většině napadající rozhodnutí žalované, případně její nečinnost či její nezákonný zásah. Tyto spory vycházejí ze žádosti o bezplatnou právní službu podle ustanovení § 18 odst. 2 zákona o advokacii pro podání ústavní stížnosti proti rozhodnutím civilních a správních soudů. Spory mají stereotypní průběh, kdy žádosti o určení advokáta žalovaná vyhoví, na stanovené podmínky však žalobce odmítá přistoupit a nehodlá s ustanoveným advokátem spolupracovat. Advokát požádá žalovanou o zrušení určení, čemuž žalovaná vyhoví.

Proti rozhodnutím žalované podává žalobce žaloby, které v zápětí následuje návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, dále se domáhá oprav zřejmých nesprávností v jednotlivých rozhodnutích soudu (zejm. v údaji o sídle žalované), opakovaně uplatňuje námitky místní nepříslušnosti Městského soudu v Praze, zpochybňuje doručování (ačkoli písemnost prokazatelně obdržel), nesouhlasí s rozhodováním bez nařízení jednání (ačkoli zároveň uvádí, že mu jeho poměry neumožňují cestu do Prahy a účast na nařízeném jednání). Samotný údaj o množství sporů

nesvědčí podle názoru soudu o samoúčelnosti postupu žalobce, podstatným je naopak způsob, jakým žalobce vede spory. V předmětné věci se žalobce domáhá přezkumu rozhodnutí o určení advokáta, kterým bylo jeho žádosti vyhověno, přičemž žalobce následně polemizuje s podmínkami stanovenými zákonem; správní soudy v těchto věcech žalobci daly najevo, že předmětné žaloby nemohou být úspěšné - usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 A 88/2010 - 14, usnesení téhož soudu ze dne 6. 1. 2011, č. j. 9 A 210/2010 - 19; kasační stížnost proti prvému z nich zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 11. 2010, č. j. 6 Ads 107/2010 - 47). Smyslem jednotlivých návrhů žalobce již podle názoru Městského soudu v Praze tak není ochrana jeho práv, ale samotné vedení sporu s účelovými obstrukcemi včetně poukazování na domnělé vady postupu soudu. Soud neupírá žalobci právo napadat úkony správního orgánu, nelze však odhlížet od způsobu, jakým tak žalobce činí. Pokud se žalobce hodlá svých práv ve výše uvedeném rozsahu a stejným způsobem domáhat i nadále, je třeba po něm požadovat hrazení soudního poplatku. Vzhledem k počtu žalobcem vedených řízení a k samoúčelné povaze některých procesních návrhů Městský soud v Praze je toho názoru, že žalobcovu žádost o osvobození je nutné považovat za zneužití institutu osvobození od soudního poplatku. Odklon od předcházejícího přístupu (dřívějšího přiznávání osvobození od soudních poplatků) soud odůvodnil stoupajícím počtem sporů iniciovaných žalobcem, jejich samoúčelným charakterem a následným postupem žalobce.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti výše uvedenému usnesení Městského soudu v Praze kasační stížnost ze dne 7. 4. 2011. Uvedl, že *„povídačky“* o stěžovateli nemohou odůvodnit potenciální závěr o zjevné bezúspěšnosti žaloby. Soud odmítá určit, co je v žalobou napadeném rozhodnutí výrok správního orgánu a co tzv. podmínkami - městský soud proto nesprávně uvedl, že *„stěžovatel polemizuje s podmínkami ze zákona“*. Výrok napadeného správního rozhodnutí žalované nemá oporu v žádosti, stěžovateli proto nebylo žalovanou vyhověno. Městský soud nevzal v potaz, že mezi náklady soudního řízení patří i poštovní papír, inkoust, tužky, uhlový papír, které nemusí být pro osobu v hmotné nouzi bagatelní. Akty jiných soudních senátů, a to dokonce v skutkově odlišné věci, nemají sílu zákona či precedentu, proto na ně nelze odkazovat. Stěžovateli není zřejmé, zda soud dospěl k závěru o bezúspěšnosti či zjevné bezúspěšnosti žaloby; hraní si se slovy ze strany soudu je nezákonné i neústavní. Stěžovatel nezneužívá práva, nýbrž soud obchází zákon v jeho neprospěch. Úvaha o zneužitelnosti institutu individuálního osvobození je zcestná, neboť přiznané osvobození lze kdykoliv odejmout během procesu. Soud navíc lže, protože u písemnosti na listě 12 nebyl žádný vzor 060, nýbrž písemnost na listě 13, jak dokládá váha předmětné zásilky (14 gramů). Soud navíc dle názoru stěžovatele činí úkony v řízení bez zkoumání místní příslušnosti, protože v žalobě ze dne 14. 5. 2010 uvedl, že žalovaná má sídlo v obvodu Krajského soudu v Brně. Stěžovatel proto uzavírá, že kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž se negativně upravilo vedení řízení, není podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. přípustná. Stěžovatel namítá nicotnost usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2011, č. j. 10 A 184/2010 - 19, domáhá se jeho zrušení a přikázání žaloby místně příslušnému správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou (ustanovení § 102 s. ř. s.), opírá se převážně o důvody uvedené v ustanovení § 103 s. ř. s., a není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

Na okraj pak Nejvyšší správní soud ještě uvádí, že stěžovatelův názor o nepřípustnosti kasační stížnosti proti usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků je nesprávný. Soud zde odkazuje na svou rozhodovací praxi (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005, č. j. 7 As 40/2004 - 97), podle které rozhodnutí o nepřiznání osvobození od soudních poplatků nelze podřadit pod rozhodnutí podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. (rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení), neboť tímto rozhodnutím se rozhoduje o podstatném procesním právu účastníka řízení.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci nepožadoval zaplacení soudního poplatku ani zastoupení advokátem pro řízení o kasační stížnosti. Za situace, kdy je předmětem kasačního přezkumu usnesení, jímž byla zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků, by totiž trvání na podmínce uhrazení soudního poplatku či na podmínce povinného zastoupení znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud proto přistoupil k posouzení kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a důvody kasační stížnosti. Námitkami kasační stížnosti se bude zdejší soud zabývat v pořadí, v jakém byly uvedeny v rekapitulační části tohoto rozsudku. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neoznačil, pod které důvody ve smyslu ustanovení § 103 s. ř. s. podřazuje své kasační námitky, zdejší soud je posoudí podle jejich obsahu (srov. usnesení zdejšího soudu č. j. 1 As 7/2004 - 47 ze dne 18. 3. 2004). Námitky míří do právního posouzení podmínek pro osvobození od soudního poplatku, jedná se tedy o důvod upravený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., popřípadě do srozumitelnosti napadeného usnesení městského soudu, jež může zakládat důvod kasační stížnosti upravený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a zamítl ji.

Individuální osvobození od soudních poplatků je procesním institutem, jehož účelem je zejména ochrana účastníka, který se nachází v tíživých sociálních poměrech, před nepřiměřeně tvrdým dopadem zákona o soudních poplatcích. Aby mohl být účastník osvobozen od soudního poplatku podle ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s., musí být splněny tyto tři předpoklady: (a) účastník musí doložit, že nemá dostatečné prostředky, (b) musí podat žádost o osvobození od soudních poplatků, a (c) soud nesmí dospět k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný. Mimo ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. se dílčím způsobem aplikuje rovněž ustanovení § 138 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, (dále jen „o. s. ř.“), za použití ustanovení § 64 s. ř. s., podle něhož lze přiznat účastníku řízení osvobození od soudních poplatků, odůvodňují-li to poměry účastníka, a to zcela nebo zčásti. Žadatel je přitom povinen soudu prokázat věrohodným způsobem své majetkové a sociální poměry. Citované ustanovení o. s. ř. pamatuje rovněž na situace, kdy uplatňování nebo bránění práva před soudem nese znaky svévole. K podmínkám, za nichž soud může žadateli upřít dobrodiní osvobození od soudního poplatku v kontextu uvedených právních úprav, zaujal již názor i Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 8 As 22/2010 - 91, v němž uvedl: *„Nejvyšší správní soud předně uvádí, že zneužívání dobrodiní*

osvobození od soudních poplatků je nepochybně důvodem způsobilým legitimizovat odklon od dosavadní rozhodovací praxe. Má-li soud v každém jednotlivém případě vážit konkrétní specifické okolnosti žádosti o osvobození od soudních poplatků a individuální poměry žadatele, musí se v rámci tohoto postupu zabývat i otázkou, zda žadatel neuplatňuje svá práva svévolně či šikanózním způsobem. Jakkoliv § 36 odst. 3 s. ř. s. oproti § 138 odst. 1 o. s. ř. výslovně nereprobuje osvobození účastníka řízení od povinnosti platit soudní poplatek v případě „svévolného uplatňování práva", úvaha v naznačeném smyslu musí být imanentní součástí posouzení specifických okolností žádosti a individuálních poměrů žadatele a uplatní se tedy i v soudním řízení správním. Opačný závěr by byl v přímém rozporu s účelem tohoto institutu, jenž primárně brání tomu, aby účastník řízení nemohl pouze pro svou nepříznivou majetkovou situaci uplatňovat své právo u soudu. Usnesení, kterým městský soud nevyhoví žádosti o osvobození od soudních poplatků v případě evidentního zneužívání práva na přístup k soudu, nemůže být s posledně jmenovaným právem účastníka řízení v rozporu."

V posuzované věci nebylo přiznáno osvobození od soudních poplatků Městským soudem v Praze proto, že soud vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva a za nichž vede spory s Českou advokátní komorou, jako projev svévolného uplatňování práva.

Ve vztahu k námitce stěžovatele ohledně odůvodnění napadeného rozhodnutí vztahujícího se k osobě stěžovatele musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že Městský soud v Praze se správným a korektním způsobem zabýval osobou stěžovatele a jeho procesní činností v předmětném řízení i v dalších řízeních vedených před tímto soudem. Pokud by se soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí osobou stěžovatele a jeho procesní aktivitou nezaobíral, nemohl by jeho žádost o osvobození od soudních poplatků vůbec posoudit.

Poukazuje-li stěžovatel na to, že městský soud odmítá posoudit meritum věci a že výrok napadeného rozhodnutí žalované nemá oporu v žádosti, nejedná se o řádnou kasační námitku, neboť kasační stížnost může směřovat proti rozhodnutím vydaným v předmětném řízení a má být ve smyslu ustanovení § 103 s. ř. s. odůvodněna skutečnostmi majícími původ v předmětném řízení. Předmětem nynějšího přezkumu je rozhodnutí městského soudu o nepřiznání osvobození od soudních poplatků; Nejvyšší správní soud proto může přezkoumat pouze to, zdali toto rozhodnutí městského soudu o procesní otázce je v souladu se s. ř. s. či nikoli. Za daného stavu se však stěžovatel nemůže domáhat toho, aby se Nejvyšší správní soud vyjádřil k otázce, co je v napadeném správním rozhodnutí výrok a co tzv. podmínkami, nebo zda je hlavní výrok napadeného rozhodnutí žalované v souladu se žádostí.

Uvedl-li městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí, že stěžovatel podává také žaloby proti rozhodnutím žalované, kterým bylo jeho žádostem vyhověno a advokát určen, přičemž podle soudu de facto polemizuje se stanovenými podmínkami vyplývajícími ze zákona, byl tento postup Městského soudu v Praze na místě, neboť pouze obecně (bez vztahu ke konkrétní věci a bez konstatování správnosti a zákonnosti jednotlivých rozhodnutí žalované) charakterizoval procesní postup stěžovatele za účelem posouzení, zda stěžovatel postupuje jím zvoleným procesním způsobem z určitého, relevantního a ospravedlnitelného důvodu, nebo zda jen účelově vede „spory pro samotné

spory“, jejichž vedení je mu umožněno prostřednictvím přiznávání osvobození od soudních poplatků.

Tvrdí-li stěžovatel, že soud nepřihlédl k tomu, že mezi jeho náklady patří i prostředky vynaložené na samotnou komunikaci se soudem, které jsou pro osobu v hmotné nouzi značné, musí Nejvyšší správní soud poukázat na to, že Městský soud v Praze nepřiznal osvobození od soudních poplatků z důvodu, že by stěžovatel nedoložil svou nemajetnost, ale pro svévolné uplatňování práv, které ústí v zjevnou neúspěšnost návrhu.

Jak městský soud uvedl u odůvodnění napadeného rozhodnutí - a Nejvyšší správní soud nemá jakýkoli důvod se od jeho závěrů odchýlit - stěžovatel nemá dostatek finančních prostředků. Komunikace se soudem proto může pro stěžovatele představovat značnou finanční zátěž. Jak je však Nejvyššímu správnímu soudu z jeho činnosti známo (evidenční systém Nejvyššího správního soudu vykazuje od roku 2006 celkem 213 stěžovatelových kauz), stěžovatel si komunikaci se správními soudy „usnadňuje“ zasíláním „souborných podání“, kdy do jedné obálky dá desítky různých podání vztahující se k různým řízením, často navíc fakticky adresovaným i jiným soudům (učinil tak i v posuzované věci, kdy kasační stížnost proti usnesení městského soudu byla vložena do jedné obálky spolu s třiceti jinými podáními). Jeho majetková situace mu tedy nebrání komunikovat se správními soudy, potažmo s jinými orgány veřejné moci, z tohoto důvodu není vyloučen z přístupu k soudům.

Při rozhodování o přiznání či nepřiznání osvobození od soudních poplatků však Městský soud v Praze správně přihlížel k dalším okolnostem případu, nejen k majetkové situaci stěžovatele.

Nejvyšší správní soud odkazuje na stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 12. 5. 2010, sp. zn. Cpjn 204/2009, podle kterého *„V této souvislosti je třeba vzít v úvahu účel právní úpravy soudních poplatků, od nějž se odvíjejí i způsoby určení jeho výše v jednotlivých případech. Obecně uznávaným účelem (funkcí) soudních poplatků je zabezpečit zčásti úhradu nákladů, které vznikají státu výkonem soudnictví (fiskální funkce), omezovat podávání některých neuvážených či svévolných (šikanózních) návrhů na zahájení soudních řízení (regulační funkce) a působit na to, aby povinní dobrovolně plnili své povinnosti (motivační funkce) - srov. např. důvodovou zprávu k zákonu č. 549/1991 Sb. nebo nález Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2009, sp. zn. II.ÚS 2432/08.“*

Mají-li soudní poplatky zajistit výše uvedenou regulační funkci, musí soudy kromě majetkové situace účastníka řízení zohlednit i další okolnosti případu, např. v podobě procesního postupu daného účastníka v předmětném řízení, případně v dalších jím vedených řízeních před tímto soudem. Jak bylo shora uvedeno, Nejvyšší správní soud již vyslovil, že součástí posouzení specifických okolností žádosti o osvobození od soudních poplatků a individuálních poměrů žadatele je také úvaha, zda tento neuplatňuje svá práva svévolně či šikanózním způsobem (srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 8 As 22/2010 - 91). Jakýkoli jiný závěr by byl v rozporu s účelem tohoto institutu, jenž primárně brání tomu, aby účastník řízení mohl pouze pro

svou nepříznivou majetkovou situaci uplatňovat své právo u soudu i za okolností, jež svědčí o svévoli či šikanóznímu výkonu práva anebo ústícímu do neúspěšnosti návrhu.

Nejvyšší správní soud si je vědom judikatury Ústavního soudu, z níž vyplývá, že určení advokáta Českou advokátní komorou považuje Ústavní soud pro účely povinného zastoupení pro řízení před Ústavním soudem za naplnění ústavně zaručeného práva na právní pomoc (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 3. 1998, sp. zn. III. ÚS 296/97, sv. 10/1998, č. 20, str. 409 Sb. ÚS, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2009, č. j. 7 As 47/2009 - 16, publikovaný pod č. 1925/2009 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že určení advokáta je pro nemajetné osoby primárním naplněním práva na právní pomoc pro řízení před Ústavním soudem, a tedy i předpokladem přístupu k Ústavnímu soudu, je tedy nutné postupovat při posouzení dané žaloby navýsost obezřetně.

Jak si Nejvyšší správní soud ale ověřil, byla předmětná ústavní stížnost, k jejímuž sepsání byl určen advokát napadeným rozhodnutí žalované, odmítnuta Ústavním soudem usnesením ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1382/10 (dostupný na http://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx) pro zjevnou neopodstatněnost. V posuzované věci tedy bylo předmětné určení advokáta žalovanou již fakticky konzumováno a nehrozí tak, že by se stěžovatel ocitl bez ochrany svých práv a oprávněných zájmů v takovémto řízení.

Ve svém důsledku tedy stěžovatel nadále předmětnou žalobou brojí proti rozhodnutí žalované i za situace, kdy jakékoli meritorní rozhodnutí správních soudů není způsobilé jeho právní sféru jakýmkoli způsobem ovlivnit.

Za tohoto faktického stavu a s přihlédnutím k okolnostem, kterými se Městský soud v Praze vyčerpávajícím způsobem zabýval, je závěr ohledně účelovosti stěžovatelových procesních postupů na místě. Kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto nebyl naplněn.

Poukazuje-li stěžovatel na to, že městský soud odkazoval na rozhodnutí jiných senátů ve skutkově odlišných věcech, ačkoli tato rozhodnutí nemají sílu zákona či precedentu, není ani tato argumentace správná. Podle názoru Nejvyššího správního soudu naopak konstantní výklad určitého ustanovení právního předpisu i prostřednictvím jednotlivých soudních rozhodnutí plně naplňuje zásadu materiálního právního státu a upevňuje právní jistotu adresátů práva ohledně toho, jakým způsobem bude vůči nim postupováno. Stěžovatel však odmítá vnímat jiná rozhodnutí soudů - a to dokonce i v případech, v nichž vystupoval jako účastník předmětného řízení - ačkoli o správném postupu byl již ze strany soudů opakovaně informován. To také dokládá správnost závěrů Městského soudu v Praze, podle nichž stěžovatel účelově vede „spor pro spor“, i když o nesprávnosti svých názorů byl v jiných obdobných případech opakovaně poučován.

Ohledně srozumitelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí soudu, kdy podle stěžovatele není zřejmé, zda městský soud došel k závěru o bezúspěšnosti či zjevné bezúspěšnosti žaloby, Nejvyšší správní neshledal v napadeném usnesení ani vadu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť Městský soud v Praze své rozhodnutí opřel o přesvědčení, že stěžovatel uplatňuje svá práva svévolným až šikanózním způsobem; za

těchto okolností se nemusel zabývat jinými důvody ospravedlňujícími zamítnutí žádosti o osvobození od soudního poplatku; ostatně způsob uplatňování práv zvolený stěžovatelem vede k neúspěšnosti jeho návrhů, kterou lze hodnotit jako zjevnou (v posuzované věci Česká advokátní komora vyhověla stěžovatelově žádosti o určení advokáta).

Dovolává-li se stěžovatel toho, že mu nebyl doručen vzor 060 (Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků) - (patrně písemnost Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2010, č. j. 10 A 184/2010 - 12 – poznámka Nejvyššího správního soudu), nemůže tato argumentace ničeho změnit na závěru o nedůvodnosti kasační stížnosti. Rozhodující je, že stěžovateli se ze strany Městského soudu v Praze dostalo poučení ohledně možnosti žádat osvobození od soudních poplatků, jak koneckonců vyplývá z jeho Prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků ze dne 23. 11. 2010 založeného na č. l. 14 spisu městského soudu.

Ohledně místní příslušnosti krajského soudu a toho, že není dle stěžovatele zkoumána místní příslušnost, nelze ani této výtce přisvědčit. Jak vyplývá z usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 2010, č. j. 30 A 48/2010 - 7, bylo o místní příslušnosti správními soudy již rozhodováno, stěžovatel - ač řádně poučen - proti postoupení věci kasační stížnost nepodal, a ani Městský soud v Praze neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 7 odst. 6 věta druhá s. ř. s.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti usnesení městského soudu zamítl.

Návrh stěžovatele, aby Nejvyšší správní soud v rámci řízení o kasační stížnosti proti usnesení ve věci osvobození od soudního poplatku přikázal žalobu „místně příslušnému správnímu soudu“, musel být Nejvyšším správním soudem odmítnut, neboť v řízení o kasační stížnosti podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud nemá pravomoc *„přikázat žalobu místně příslušnému správnímu soudu“*, kterým je podle názoru stěžovatele patrně Krajský soud v Brně. Nedostatek pravomoci rozhodnout o tomto návrhu je neodstranitelnou podmínkou řízení, což vedlo k odmítnutí tohoto návrhu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Pokud snad stěžovatel mínil Nejvyšší správní soud žádat o přikázání věci z důvodu vhodnosti podle ustanovení § 9 odst. 2 s. ř. s., musel by takto výslovně svou žádost formulovat. Z obsahu podání však Nejvyšší správní soud spíše usuzuje, že stěžovatel vyjadřuje nesouhlas s postoupením věci místně příslušnému Městskému soudu v Praze (což zdejší soud opakovaně shledává v souladu s právní úpravou příslušnosti správních soudů); kasační stížnosti proti postupu Krajského soudu v Brně však podle obsahu soudního spisu nepodal.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.; stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá, žalované pak podle obsahu soudního spisu žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu